

EUROPA-PARLAMENTET

SPECIALUDGAVE

*DIREKTORATET FOR PLANLÆGNING
AF PARLAMENTETS ARBEJDE*

DET EUROPÆISKE RÅD **den 20. og 21. marts 2003** **Bruxelles**

**TALE AF FORMANDEN PAT COX
FORMANDSKABETS KONKLUSIONER**

02/S-2003

Generaldirektoratet for Parlamentets Ledelse

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2003)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2003)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\Bruxelles

TALE

af Europa-Parlamentets formand,

Pat COX

til Det Europæiske Råd

20. marts 2003

Bruxelles

Den faktisk holdte tale

IRAK

Nu er krigen begyndt i Irak, og vi går ind i en ny og vanskelig fase - en fase, som jeg håber bliver så kort og ublodig som muligt.

Jeg er nødt til at sige, at Europa-Parlamentets vedvarende og stærke præference har været at anskue krig som blot den allersidste tilflugt og at sætte sin lid til det FN-ledede, multilaterale diplomati og våbeninspektionerne, ud fra den overbevisning, at disse endnu ikke havde udtømt deres muligheder. Dette er stadig flertallets synspunkt. Men Parlamentet var i dette spørgsmål, under et ekstraordinært plenarmøde her i Bruxelles i dag, et splittet Hus, ligesom Det Europæiske Råd er et "splittet Råd".

I Parlamentet i dag var vi bevidste om, hvor sårbare uskyldige irakiske borgere er, hvis humanitære situation allerede var prekær, før det første skud blev affyret, og vi var bevidste om vort moralske ansvar over for dem. Vi anerkendte også i vores drøftelse, at vores medeuropæiske borgere - overvejende britiske - i de militære tjenestegrene udfører deres pligt, og at de og deres familier nu bærer en byrde af bekymringer og er særligt udsatte. Lad mig som en irsk europæer sige, at disse mænd og kvinder er i vores tanker i dag.

Vi i Parlamentet er - som De - enige om målene, men det er ikke lykkedes os at blive enige om, med hvilke midler de skal nås. Vores parlamentsdebat afslørede en moden evne til at have afvigende meninger, men at respektere de menneskers overbevisning og gode tro, som vi er uenige med - en praksis jeg vil anbefale Dem her i Rådet.

De sidste vanskelige dage og uger har været et tilbageslag for ægte multilateralisme igennem De Forenede Nationer, et tilbageslag for Den Europæiske Union og et tilbageslag for de transatlantiske forbindelser. Vi har meget at tænke over. Der er spørgsmål, der skal stilles, men de skal ikke kun stilles til den ene part i den komplekse meningsudveksling. Flere må dele ansvaret for, at det ikke lykkedes at finde et kompromis. Dette betyder et farvel til den europæiske måde at gøre tingene på. Det har ikke været de små stater, der fejlede.

Lad mig minde om, hvad allerede traktaten forventer af medlemsstaterne: *Medlemsstaterne samarbejder for at styrke og udvikle deres gensidige politiske solidaritet. De afstår fra enhver handling, som strider imod Unionens interesser, eller som kan skade dens effektivitet som en sammenhængende faktor i internationale forbindelser. Rådet påser at disse principper overholdes.* (Artikel 11, stk. 2 i EU-traktaten). Det er hvad traktaten siger.

Trods det græske formandskabs usædvanlige anstrengelser, har vi ikke selv kunnet leve op til dette kald om gensidig solidaritet med hinanden. Det kan ikke undre, at andre måske vælger at ignorere os, når vi har valgt at ignorere os selv.

Vi befinder os i disse mørke timer i en uenighed uden fortilfælde, som går på, hvordan vi skal bevæge os fremad. Vi er fortumlede, og vi spørger os selv: "Hvordan er det kommet så vidt med os?". Og vi spørger os selv, om det, vi er vidne til, er noget helt ualmindeligt - eller et dårligt varsel for fremtiden?

Jeg beder Dem overveje følgende paradoks: det er ganske rigtigt en mørk tid, men det er frem for alt tid til at handle - en mørk time, men, håber jeg, timen før daggry.

I sin tale i tirsdags, som var en statsmand værdig, lagde premierminister Blair vægt på, at uanset hvad resultatet bliver af dette, så bliver debatten om Irak en determinerende faktor for, hvordan verden fremover skal se ud. På dette punkt tror jeg, han har ret. I de kommende uger og måneder er den egentlige opgave for Europas ledere, der sidder samlet om dette bord, at finde en ny tillempet ordning, som, selv om den er født ud af spænding, kan blive kreativ, dersom den bliver korrekt håndteret; en ny europæisk orden i hvilken vi definerer vores interesser og på det grundlag opbygger en ny europæisk udenrigs- og sikkerhedspolitik. Tiden er ikke inde til at se tilbage og pege fingre ad hinanden, men derimod til at se fremad i håb.

Europa og Europas folkeslag har brug for et perspektiv for fremtiden, og Det Europæiske Råd er den instans, som må vise vejen.

Sammen har vi udarbejdet et vejkort for udvidelsen, og vi er tæt på at virkeliggøre denne høje ambition. Sammen har vi gennem Kvartetten insisteret på at offentliggøre et vejkort for Mellemøsten. Det er på høje tid, at vi sammen etablerer et vejkort, der kan bringe os på sporet af igen at opdage, hvad det egentlig betyder at være europæer.

Hvad er vores fælles europæiske dagsorden?

Det **første** punkt på denne dagsorden er udvidelsen. Jeg vil minde om, at vi på vores møde i København for tolv uger siden stod sammen med en følelse af virkelig at have udrettet noget, under parolen "Ét Europa". Vi må ikke nu glemme "ånden fra København". Udvidelsen er denne generation af europæeres allerstørste politiske bedrift. Der må ikke være den mindste tøven om tidsplanen for udvidelsen. Der må ikke ske nogen deling af Europa i en proces i to hastigheder. Deling er et ord, som må høre Europas fortid til.

Europa-Parlamentet vil give sit samtykke til tiltrædelsestraktaten på vores plenarmøde i april, så den kan underskrives i Athen den 16. april.

Et **andet** punkt på dagsordenen er den udfordring, der består i at støtte demokrati og fremskridt i Sydøsteuropa. Det modbydelige snigmord på Zoran Djindjic, en demokrat, der fuldt og helt gik ind for retsstaten og for et værdiernes Europa, minder os ved dette bord, som et tilbagevendende "serbisk spøgelse", om vores uopfyldte forpligtelser i denne region.

Et **tredje** punkt på dagsordenen er vores kollektive interesse i reel multilateralisme gennem De Forenede Nationer. Vi har behov for at stræbe efter noget mere end klichéen: "*US fights, UN feeds, EU funds*". Europa har solid erfaring med bæredygtig fred. Vi ved godt, at den teknologiske hardware, som kan vinde krige, er langt bedre udviklet end den *software*, der skal vinde freden. Dette er en lektie, vi har lært af vore erfaringer i Afghanistan, Bosnien, Kosovo og andre steder. Det gælder både for dem, der går ind for denne krig, og for dem, der er imod den, at vi sammen i dag står over for et behov for fælles handling i forhold til Irak selv og dets nabostater - behovet for øget humanitær hjælp, under og efter konflikten, og hjælp til økonomisk og politisk genopbygning i et Irak efter krigen, dersom det kan foregå under FN's ledelse.

En **fjerde** udfordring er kvaliteten af de transatlantiske forbindelser. Jeg kunne ikke udtrykke det bedre end kommissær Patten gjorde i formiddag på plenarmødet: "De fleste af de ting, vi gerne vil udrette som europæere, har vi større chancer for at kunne udrette, hvis vi er i stand til at arbejde sammen med USA. Det gælder ligeledes, at de fleste af de ting, Amerika ønsker, har større sandsynlighed for at blive gennemført, hvis Amerika kan arbejde sammen med Den Europæiske Union, og det er ubestrideligt sådan, at verden har det bedre, hvad velstand, sikkerhed og stabilitet angår, når Amerika og Den Europæiske Union arbejder sammen". Det er i begge parter interesse at sikre, at USA er engageret og medinddraget, og ikke blindt og stædigt begiver sig ud på en vej, som udelukkende er udstykket af egne interesser.

Et **femte** felt på denne udenrigspolitiske vej er vores fælles strategi over for Mellemøsten. Den nært forestående offentliggørelse af Kwartettens vejkort skal hilses velkommen, men den burde være kommet for længe siden. Det er helt afgørende at fremme og udvikle et perspektiv for fred og sameksistens i Mellemøsten, og i videre forstand for kvaliteten af vores forbindelser med arabiske stater.

Kort sagt er det klare budskab, som europæiske ledere bliver nødt til at give, at vi er fast besluttede på at bringe orden i vores hus, og i de kommende måneder skabe større kohærens i Europa og sikre det en større grad af tilstedeværelse på den internationale scene.

Lad mig erindre Dem om, hvad jeg sagde på det ekstraordinære Europæiske Råd i februar: "Hvis der er noget, som den løbende debat lærer os, så er det, at den udstiller et svælg mellem vores forhåbninger og vores evne til at handle. På et tidspunkt, hvor vi drøfter Europas fremtid, er vi nødt til at gøre os klart, at konstitutioner og institutioner kun vil være tomme skaller, dersom de ikke får liv fra en resolut politisk vision og vilje. Det er udfordringen".

LISSABON-DAGSORDENEN

Europæerne er med rette bekymrede over krigens virkninger på deres dagligdag. Vi er derfor nødt til at tænke rigtig meget over konfliktens sandsynlige økonomiske følger, ikke blot for Irak, men for hele verdens økonomier, herunder de europæiske. Mere end nogensinde har dette topmøde, selv om det delvist stilles i skyggen af Irak, livsvigtigt arbejde at udrette, når det gælder økonomiske reformer.

Det må være slut med at lade Sorteper gå videre mellem regeringerne og de europæiske institutioner, og tiden må være kommet til at gå mere resolut fra retoriske reformer til praktiske reformer.

Også Lissabon-dagsordenen afslører et svælg mellem forhåbninger og resultater. Kommissionens sammenfattende rapport fastslår tydeligt, at medmindre der gøres en ekstra indsats, vil EU ramme langt forbi de mål, den har sat sig, og specielt målsætningerne vedrørende beskæftigelsen. Hovedårsagen hertil er, at medlemsstaterne har undladt at sørge for, at politikker, man er blevet enige om, er blevet effektivt implementeret og iværksat. Den voksende implementeringskløft kvæler væksten og snyder europæiske borgere for nye job.

Manglende reformer risikerer også at undergrave de europæiske institutioners rolle og troværdighed, når det drejer sig om at hidføre forandringer. Det kan betyde en kraftig dynamik og sætte skub i reformerne, at man i EU sætter sig fælles politiske mål med klare fikspunkter og deadlines. Men *snak* om strukturelle indikatorer og fikspunkter må ikke blive et substitut for reel handling og reelle reformer. Sandheden er, at retorikken om reformer endnu ikke modsvares af tilsvarende foranstaltninger.

For et par uger siden udsendte nogle europæiske industriherrer en advarsel gående ud på, at deres selskaber vil flytte forskning og investering ud af Den Europæiske Union, medmindre erhvervs klimaet bliver bedre. Det var et vågn op-råb fra den virkelige verden. En anden advarsel kom tidligere i år i en undersøgelse, der blev fremlagt på verdens økonomiske forum, og som viste, at EU ikke kommer sine mål nærmere. I syv ud af de otte kriterier, der blev fastlagt i Lissabon, er vi ved at sakke bagud i forhold til USA og andre OECD-lande.

Men, der hvor vi har vedtaget reformer, har disse frembragt opmuntrende resultater. Man kan f.eks. notere sig, at de lande, som i størst omfang har implementeret Lissabon-henstillingerne, også er dem, der har oplevet store fald i arbejdsløshed og en vækst over middel. Politisk set, er dette ikke en centrum-venstre pointe. Det er heller ikke en centrum-højre pointe. Der er vores praktiske europæiske erfaring.

Europa må satse på vækst. Vores evne til at betale for sundhedssystemer, uddannelse, fremtidige pensioner og til på andre måder at imødekomme borgernes behov og forventninger, vil afhænge af hvor højt fremtidens økonomiske output bliver.

Hvis vi ikke satser på vækst, risikerer vi rent finansielt at knække ryggen på nuværende og kommende generationer. Som Kommissionen har påpeget, står vi over for en vækst i de offentlige udgifter på mellem 4 % og 8 % af BNP alene som følge af, at befolkningerne ældes!

Mit næste budskab fra Parlamentet til Dem er at sunde offentlige finanser gør en forskel. Vi risikerer at glemme fortidens velgørende belæringer fra dengang hvor høje underskud og stor gæld bidrog til at undergrave den makroøkonomiske stabilitet og påtvang os enorme omkostninger i form af mistet produktion og høj arbejdsløshed.

Efter Parlamentets opfattelse er investeringer i mennesker og virkeliggørelsen af koncepter som "livslang læring" ikke blot vigtige ud fra et forretningsmæssigt synspunkt. Det bidrager til selvudvikling og øger evnen til at begå sig på en positiv måde i en verden i forandring.

Vi er endvidere nødt til at investere langt mere i forskning og udvikling. Europa-Parlamentet bakker fuldt ud op om det 3 %-mål, der blev fastsat i Barcelona. Private investeringer bør tage sig af hovedparten, men lad os ikke glemme, at en tredjedel af de nødvendige udgifter forventes at komme fra offentlige investeringer. Dette er helt centralt for udviklingen af en mere forskningsbaseret økonomi. Et europæisk område for forskning og innovation omfattende 25 lande giver enorme muligheder for videnbaseret vækst.

De har sikkert modtaget et brev fra formand Prodi, hvori han bl.a. foreslår en tidsplan fra nu og til næste forårstopmøde for så vidt angår de vigtigste udestående Lissabon-reformer: jernbaner, energimarkeder, en fælles europæisk himmel, finansielle markeder, markeder for offentlige indkøb, informationsamfundet, vikaransattes arbejdsforhold, grænseoverskridende regler om social sikkerhed, biobrændsel, energibeskatning, erstatningsansvar for miljøskader og klimaforandring.

Vi i Parlamentet er forberedt på fuldt ud at leve op til vores del i denne reformkalender.

At få økonomiske reformer til at lykkes kræver både handling på nationalt plan og europæiske rammebetingelser. Parlamentet er fortsat på sporet med sit bidrag til lovgivningen. Rådet har stadig meget arbejde at udføre. Vores kvalitative præstationer inden for lovgivningsprogrammet er gode. De har skubbet reformprocessen fremad. Vi opfordrer Rådet til at følge trop.

Vi bør nu i en fart indgå den interinstitutionelle aftale om bedre regulering. Vi håber, at De giver ministrene et klart mandat til at nå frem til en aftale, der dækker alle de vigtigste elementer af vores lovgivningsarbejde, i god tid før Det Europæiske Råds møde i Thessaloniki. EU's lovgivning skal stimulere, ikke besværliggøre, økonomiske reformer.

Hvad enten det har handlet om Irak og udenrigspolitik eller om økonomiske reformer og Lissabondagsordenen, har mit hovedbudskab til Dem fra Parlamentet i aften været at gøre en resolut indsats for at lukke svælget mellem hvad vi lover, hvad vi håber på og hvad vi leverer.

* * *